

Jæ må du dock tro att jag förjer
 Mig till döds, fastän gunst jag ej får,
 Ty nog tiden, som allt förböljer,
 Skall väl säkert och låka min' sår.

Sist formål önskar jag nu att taga
 Ut af dig nu min älskade mö;
 Må du smärtan och sorgen fördraga,
 Då jag förr eller se'n måste dö.

Till sitt slut är nu visan beskriswen
 Och mitt namn har jag tecknat derpå;
 Bifwen aft uppå versernas början
 Och ni funnen då detta förstå.

En wacker

Kärleks-Wisa,

författad af en Dal-dräng.

Umeå, E. O. Lindroth, 1848.

I min ungdom det roar mig att sjunga,
Fastän sorgen till hjertat mig går,
Och den blomstrande ungdom förkunnar,
Hur det werldsliga nöjet förgår.

Aldrig komma de nöjsamma dagar,
Som i nöjen framflutit för mig,
Då en wån jag med oro skall sakna
Och med ångslan framleswa min tid.

Nu den blomstrande tid är framfluten,
Liksom watten i förbande ström;
Mina år och mina ungdomsdagar
Hafwa flytt som en tanke, en dröm.

En ros hade jag wäl planterat,
Hwilken inwid mitt hjerta stull' bo;
Men en gång och se'n aldrig mera
Den inför mina ögon skall gro.

Redan hafwer du mig öfvergifwit,
Redan hafwer du mig bortglömt;
Ingen wån dig dock werlden kan gifwa,
Som dig nånsin kan älska så ömt.

Jag går här ibland stormande ilar
Och mitt hjerta är utan all tröst,
Mig påminner hwar gång jag fick hwila
Så lugn och så nöjd wid ditt bröst.

Kan wäl hända den dagen kan komma
Då din ungdom har rasat förbi,
Då ditt hjerta med smärta skall ångra,
Att du varit så falsk emot mig.

Vinden grön jag gick ut att beskåda,
För att lugna mitt hjerta och sinn';
Men för mig föll en tanke så swåra,
Att förtwiflan beherrskade mig.

Ingen är det som mig mera känner,
Ty för alla en fremling jag är;
Mina ungdoms bekanta och wänner
De äro långt borta, de äro ej här.

När som jag uppå bemorten tänker,
Der föräldrar och syskon jag har,
Jag besinnar, emot deras wilja,
Jag rest bort och olydig war.

Detta får jag med tiden betala,
Då åt andra en tjenare jag är;
Jag gick ut till att werlden erfara:
Hennes falskhet jag nu känna lär.

Qwällen stundar och solen går neder
Och mitt nöje slutas i dag;
Aldrig stundar för mig eller eber
Någon såll eller nöjsammet dag.

Will jag sofwa ell' will jag waka,
Så will oro all glädje förta,
Då lilla wänner jag för alltid skall sakna
Och med sorgen jag ensam blir qwar.